

Steve Mosby
Donkere kamer

2013
Uitgeverij XL
Leidschendam

Voor Lynn en Zack

Deel 1

‘We willen alleen maar weten wat er gebeurd is,’ zegt de agent.

De kleine jongen voor hem antwoordt niet. Hij heeft slechts oog voor zijn handen, voor zijn duimen die hij tegen elkaar laat tikken.

Hij is acht jaar oud maar lijkt, zo in zijn eentje op die grote rode bank, veel jonger.

Dat is bij alle kinderen hierbinnen het geval. Dit is de ontspanningskamer: een grote ruimte die meer weg heeft van een lounge dan een officiële verhoorkamer. Tegen een muur staan dozen met knuffelbeesten, op tafel ligt een stapel stukgelezen stripalbums. Tot nu toe heeft de jongen geen van de spullen een blik waardig gekeurd.

Hij draagt een verschoten blauwe pyjama, en zijn ledematen zijn dun als luciferhoutjes. Hij is lang niet naar de kapper geweest: hij heeft een gênant lange zwerverspony, zijn krullende nekhaar rust op zijn schouders. Zijn gelaatsuitdrukking is, voor zover de agent zijn gezicht kan zien, volkomen neutraal, alsof de gebeurtenissen van de avond alle emoties uit hem hebben geranseld. Zijn zwijgzaamheid en zijn passiviteit hangen in de lucht als blauwe plekken.

Hij moet veel hebben meegemaakt, deze jongen.

‘Wil je ons vertellen wat er is gebeurd?’

Stilte.

Hij kijkt naar de medewerker van de kinderbescherming, die ook in de kamer aanwezig is. Het is een stijve, kordate vrouw in een keurig grijs pak; ze heeft haar haar samengebonden tot een knot en draagt een bril. Zij zal hem niet kunnen helpen.

Ineens, zonder op te kijken, zegt hij iets.

‘Waar is John?’

De agent leunt voorover.

‘Je broer? Die is hier ook.’

‘Ik wil hem zien.’

‘Dat kan nu even niet.’

De jongen kijkt niet op, maar de agent kan de vertekening op zijn gezicht zien. De ouder in hem wil de jongen helpen, maar hij weet dat er geen sprake kan zijn van een ontmoeting tussen de broers. De andere jongen – twee jaar ouder – zit in een kamer beneden. Ze hebben al met hem gepraat, en dat zullen ze de komende dagen nog heel wat vaker moeten doen.

De agent schuift op zijn stoel heen en weer.

‘We willen graag jouw versie van de gebeurtenissen,’ zegt hij. Maar dat klinkt overdreven plechtstatig – te formeel voor dit kind, dat voor hem zit – en hij herinnert zich wat de medewerker van de kinderbescherming hem voorafgaand aan de ondervraging heeft toevertrouwd. ‘Maak er maar een verhaaltje van, als je dat prettiger vindt. Vertel het maar alsof het niet echt

gebeurd is.'

De schouders van de jongen hangen een beetje af. Hij is ondervoed, ziet de agent. Verwaarloosd. Maar hij heeft gezien in welke staat het huis verkeerde waar de jongen woonde en hij weet dat, wat de jongen ook heeft moeten doorstaan, het niet vanavond pas is begonnen. Het moet al een hele tijd aan de gang zijn.

Nadat hij voldoende moed verzameld heeft, wat zowat een eeuwigheid duurt, slaat de jongen eindelijk zijn blik op en kijkt de agent aan.

En... er is iets aan die oogopslag, of niet soms?

De gelaatsuitdrukking is toch niet geheel emotioneel. Heel even krijgt de agent de indruk te kijken naar een wat ouder iets of iemand.

En terwijl de jongen begint te praten – 'Het was laat. Na middernacht, volgens mij.' – slaagt hij er niet in deze gedachte van zich af te zetten. Terwijl de jongen aan zijn verhaal begint, betast de agent het kruisje dat aan zijn hals hangt, en denkt nog maar eens aan de gruweligheden waar deze kleine jongen vanavond getuige van is geweest.

En toch blijft de twijfel knagen.

Ja, denkt hij.

Deze jongen heeft heel veel meegemaakt.
Misschien.

Dag 1

Hoofdstuk 1

Het begon in het rooster.

Zo noemen wij de aaneengeschakelde verzameling huizen langs de noordelijke oever van de Kell, de rivier die het hart van onze stad doorkruist; ons equivalent van een getto. De straten kruisen elkaar op rechte hoeken, en ze worden allemaal geflankeerd door identieke betonnen flatgebouwen. Op straatniveau zijn de meeste gevels bespoten met Oost-Europese leuzen; boven aan de balkons wappert het bontgekleurde wasgoed als een collectie exotische vlaggen. Elke flat van zes woonlagen wordt omzoomd door een klein grasveld, maar deze bescheiden blijken van milieuvriendelijk beleid zijn niet opgewassen tegen het gevoel van anonimiteit dat de grauwe kolossen op de achtergrond oproepen.

Van bovenaf gezien, als je de stad per vliegtuig zou naderen, lijkt het alsof iemand eindeloze rijen vreemd gevormde hiëroglyfen achter elkaar gelegd heeft – of alsof de rivier haar bovenlip opkrult en haar merkwaardige grijze tanden aan de lucht toont.

Volgens de knipperende blauwe stip op mijn navigatieapparaat was ik dicht bij de plaats van bestemming, al had ik die ook zonder hulp wel gevonden. Met dank aan het politielint dat verderop over de weg was gespannen, en anders was ik wel afgegaan op het geschreeuw